

En Kıymetli Misafir

– HaticeEğilmez · 29 Mayıs 2011

Birçok talihsiz insan tanıyorum evinin kapısını kendisinden başkası açmayan. Yalnızlığa mahkûm etmiş kendini. Oysa Anadolu kültüründe misafire büyük önem verilir. Evimizin en güzel köşesinde ağırlarız onları. En güzel yiyeceklerimizi hazırlarız onlar için. Güler yüzle, tatlı dille muamele ederiz misafirlerimize. Çünkü onlar evimizin şenliği, soframızın bereketidir.

Dikkat edildiğinde evimize gelenlerin çoğunu büyük bir ısrarla davet ettiğimiz görülür. En çok korktuğumuz durum da misafirlerimize ikramda bulunamamaktır. Evimize gelen kim olursa olsun dipte köşede ne bulursak ikram ederiz onlara. Misafir ağırlamak kısacası bizim için en önemli ve hoş giden meslektir.

Önceden evlerimizde bir odamız vardı. Misafir odası olarak adlandırdığımız bir mekândı orası. Tertemiz tutardık bu odayı. En güzel eşyalarımızla donatır, gözümüz gibi bakardık ona. Misafirlerimizi orada ağırlardık. Tatlı tatlı sohbetler eder, en güzel vakitlerimizi paylaşırdık bu odada dostlarımızla. Artık birçokları tarafından küçümsenen, moda dışı görülen bu oda aslında bizim misafire verdiğimiz kıymetin bir sembolüydü.

Misafir olmak kavramı gelip geçici olmakla eş anlamlıdır. Hiçbir misafir kalıcı değildir. Uzun zaman kalmaz kalamaz bizimle. Fanilik fikrinin diğer adıdır misafirlik.

Düşünecek olursak bizler de bu dünyada birer misafiriz. Hem de pek yüzsüz birer misafir... Gitme zamanımız yaklaştıkça bin türlü bahaneyle ertelemek isteriz kaçınılmaz yolculuğumuzu. Dünya hayatında bizlere sunulan ikramları tarife ne hacet!

Misafire bu kadar kıymet veren bir milletin çocuğu olduğumdan galiba, rüyalarımda sıklıkla rastladığım konulardan birisi misafir ağırlama meselesidir.

Kimler gelmedi ki evime düşlerimde? Dilenciler, devlet adamları, öğretmenlerim, ölmüş insanlar, tarihî şahsiyetler... Ve daha niceleri... Fakat bunların en kıymetlisini altı yedi yıl oluyor ağırlayalı. Gerçi hiçbir ikramda bulunamadım, hak ettiği gibi muamele edemedim O'na.

O'nu görür görmez tanıdım. Evimin kapısından içeri girer girmez ayağa kalkıp sevinç ve onur içinde karşıladım misafirimi. Koşturup yanına elini öptüm. Şimdi ismi gönlümden geçerken bile içim titriyor. Fakat korkusu değil, ihtişamı uyandırıyor bu hissi yüreğimde.

Kâinatın en ihtişamlı varlıklarından biriydi misafirim. Sırtında uçsuz bucaksız mekânı, yere göğe

sıgmayan zamanı taşıyan bir emir kuluydu. Aksakallı dedelerin, beli bükülmüş ninelerin, babayiğit erlerin, güzelliğine doymamış tazelerin, beşikte yatan bebelerin, sokakta oyun oynayan sabilerin emanetini alan bir emir kulu.

Gördüğümde O'nu korkmamıştım. Aksine çok sevinmişim ziyaretime geldiği için. Ayağa kalkıp koşarak yanına gitmem ve hûşû içinde elini öpmem de bu yüzdendi.

Bir ramazan günüydü. Sahurda kalkıp yemeğimi yemiş, namazımı kılmış, oruç için niyetlenmişim. Sabah okula gideceğimden hemen yatıp uyumuştum. Gerçi hiç uyku problemim de yoktur ya! Ben yastığı bulur bulmaz uyuyanlardan olmuşumdur hep. Sevinçli, üzüntülü veya ağrılı – sızılı günlerim hariç, hemen uykuya geçiveririm küçük bir çocuk gibi.

Uyku bizi yaratan o büyük gücün bizlere verdiği en güzel hediyelerden biridir. Bu yüzden ağrım – sızım olmadan uykuya geçerken hep şükretmişimdir. Paha biçilmez bir hazinem varmış gibi, karnım ebediyen doymuş gibi bir his dolar kalbime uykuya geçmeden önce.

İşte o gün de öyle mesut, öyle huzur dolu uyuyordum.

Birdenbire oturduğum evin kapısı açıldı. İçeri yaşlı, uzun boylu bir adam girdi. Üzerinde upuzun, bembeyaz bir entari vardı. Hemen ayağa kalktım. Yanına koşup elini öptüm. Ayağa kalkıp yanına gitmem sırasında içimden bir his O'nun Azrail(A. S.) olduğunu söyledi. Adını çok büyük bir hürmetle anıyorum.

İçimde zerre kadar korku uyanmadı. Çok sevindim O'nu gördüğüme. Oturması için yer gösterdim. Fakat O, geçip oturmadı. Ve bana şöyle seslendi: " Yaşın genç. Eğer geçip otursam, canını almadan gitmem. Ne yapayım? Oturayım mı? Gideyim mi?"

Gülümsedim bu söz üzerine. "Öyleyse git.!" dedim.
Tatlı bir tebessüm belirdi o zaman misafirimizin yüzünde.

"Öyleyse git" demiştim

Adını anarken bile titrediğim büyük melek birden gitmişti. Fakat gelirken kapıdan gelmişti biz insanlar gibi. Giderken ortadan kayboluvermişti.

Benim "Öyleyse git!" deyişim. Misafirimizin yüzünde beliren tebessüm unutulmaz bir tablo oldu benliğimde daha sonraları. Sanki o muhteşem varlıkla aramızda bir espri gerçekleşmişti: Dünyaya olan bağlılığa ve ölüme dair.

Hayat ne kadar ilginç bir bağ dünya ve insan arasında. Çoğu kez şikâyet ediyoruz. Dünyanın her

halinden. Fakat iş çekip gitmeye gelince nedense tereddüt ediyoruz. Daha doğrusu sıradan insanların tereddüdü bu. İşin gerçeğine erenler ölümden bir vuslat olarak söz ediyorlar.

Bana gelince çoğu kez bir düş gibi görüyorum dünya hayatını. Bir gün uyanacağız bu düşten. Sonsuz ve gerçek bir âlemde bulacağız kendimizi.

Ölümü bazı insanlar uykuya benzetiyor. Oysa ölüm uyku hali değildir, tam bir uyanıştır. Peki o zaman neden " Geç otur." diyemedim o en kıymetli misafırime?

"Kanadım yok uçamam, dünya senden geçemem.
Bir düşteyim bilirim, gerçeğini seçemem."